

Ana Pavlek

MOJE SONCE

Ilustrirala: Teja Milavec

MOJE SONCE

Napisala Ana Pavlek
Ilustrirala Teja Milavec

Knjiga je nastala v zahvalo za mojo staro mamo, da je moja mamo vzgajala v ljubezni do živega Jezusa v sveti evharistiji. Hodila je k zgodnjim jutranjim mašam in ko je prišla domov, je pokrižala mojo mami na čelo in ji dejala: »Pri maši sem v hostiji prejela Jezusa in zdaj ga prinašam tudi tebi.« Prišel je dan, ko je tudi moja mami prejela prvo sveto obhajilo, in tedaj ji je mama rekla, naj zdaj tudi ona nekomu nese Jezusov blagoslov in ga osreči. In tako so skupaj odšli h gospe Jeri, ki je bila v resnici slepa. Ker je to resničen dogodek, sem ohranila njeno resnično ime.

To globoko izkušnjo je moja mami predala nam, otrokom. In to je neprecenljiva dediščina, ki jo želim deliti naprej.

avtorica

Moje ime: _____

Prvo sveto obhajilo sem prejel/a:

Kmalu po veliki noči je Zarjo začelo dobesedno razganjati od pričakovanja. Kakor so spomladanske cvetlice z vso silo hitele rasti in se hihitale toplemu soncu, prav tako je bilo z Zarjo. Nič več ji ni bilo težko zjutraj zgodaj vstati. O prejšnji lenobnosti, ko se je skrivala pod odejo, da je še malo podremala, ni bilo več sledu. Niti Vid se ni mogel temu načuditi. Zaradi tega je bil zdaj ob svoje priljubljeno jutranje opravilo – žgečkanje. In kadar to ni zaleglo, je začel sestrice vleči za noge: »Zarja – sanja ... počil je lonec in pravljičice je konec! Zbudi se, sanjavka!«

»Nehaj, Vid, pusti me še malo,« je vsako jutro stokala in vlekla odejo čez glavo.

Zadnje tedne pa svoje sestre Vid skoraj ni prepoznal. Navsezgodaj se je zbudila, kaj zbudila, skočila je pokonci, da se je ustrašil kot kak plašen zajček. In to on, 11-leten skavt, ki zna plezati po drevesih, postavljati šotor in ga ponoči nobena stvar ne splaši, ko je na skavtski straži. Še predno se je danes ves krmežljiv dvignil s postelje, je bila

Zarja z glavo že v omari. Na njegovo veliko presenečenje se je oblekla, kot bi mignil. Stekla je po stopnicah in pokukala v kuhinjo.

»Si že nazaj? Si ga danes tudi prejela?«

»Seveda, deklica moja, tudi danes ti prinašam Jezusa.« Stisnila jo je k sebi in poljubila na čelo. Odkar se je začela letošnje šolsko leto Zarja pripravljati na prvo sveto obhajilo, sta imeli z mami zjutraj poseben obred. Zarjina mama je šla tudi ob delavnikih pogosto k jutranji maši. Cerkev je stala le dobrih dvesto metrov od njihove hiše. Zarjin ati se je zato pošalil, da bi šli lahko v cerkev kar v copatih, kar se je mamici enkrat tudi zares zgodilo. To je bilo smeha, ati, ki je ravno takrat postal ključar, pa je pribil: »Pa naj še zdaj kdo reče, da to ni naš drugi dom!« Tako se je ponavadi mami iz cerkve vrnila, ko so se otroci že oblekli in umili.

Ko je bila Zarja še majhna punčka, je mamica zjutraj pogosto pristopila k njeni postelji, tiho sedla na rob in ji na čelu naredila križek, jo poljubila in ji nežno zašepetala: »Dobro jutro, Zarja, prinašam ti nekoga dragocenega. Bila sem pri maši in prejela Jezusa v srce. Zdaj ga dajem tebi, da te bo varoval in vodil, punčka moja.« Ko je to slišala, je mala Zarjica laže zlezla iz tople postelje. Takrat se o tem ni nič spraševala, tako preprosto in lepo je bilo. Ves svet je bil v nežnem maminem poljubu topel in mehak.

Toda zdaj, ko je bila že velika, je bilo drugače, posebno letos. Bila je prvoobhajanka. Pri verouku so se veliko pogovarjali o Jezusu v

evharistiji. To je bila zelo učena nova beseda in okoli nje se je v njeni glavi kar naenkrat pojavilo toliko vprašanj.

Zadnjo uro verouka so imeli kar v cerkvi. Župnik jim je rekel, da je cerkev naš skupni dom, zato ga morajo najprej dobro spoznati, če se hočejo v njem počutiti domače. No, zaradi tega niso prišli k verouku v copatih, kakor tistikrat Zarjina mami, jim je pa župnik zadnjič naročil, naj vsak s seboj prinese manjši krožnik. Veroučenci so se začudeno spogledali, ampak župnik jim je skrivnostno rekel, da bodo že videli zakaj. Tilen, ki pri veroučnih urah sedi zraven Zarje ter rad zabavlja, je rekel, da bo prinesel kar ponev, za vsak primer, če bodo pekli palačinke, njegovo najljubšo poslastico. Razred je planil v smeh, župnik pa ga je pogledal v oči in odločno dejal: »Krožnik!«

Zgodilo pa se je tako, da je ravno on k naslednji uri verouka pozabil prinesiti krožnik. Toda župnik Marjan se je znašel in mu rekel: »Tako, Tilen, ti boš danes moj ministrant.« Ko so vstopili skozi masivna cerkvena vrata, so se najprej pokrižali z blagoslovljeno vodo in izrekli Jezusu dobrodošlico.

»Tako, zdaj smo ... v naši skupni hiši. Zamislite si,« jih je nagovoril župnik, »da ste doma in da se pripravljate k večerji. Kje se zberete vsi skupaj?«

»Pri mizi,« je izstrelila Manca.

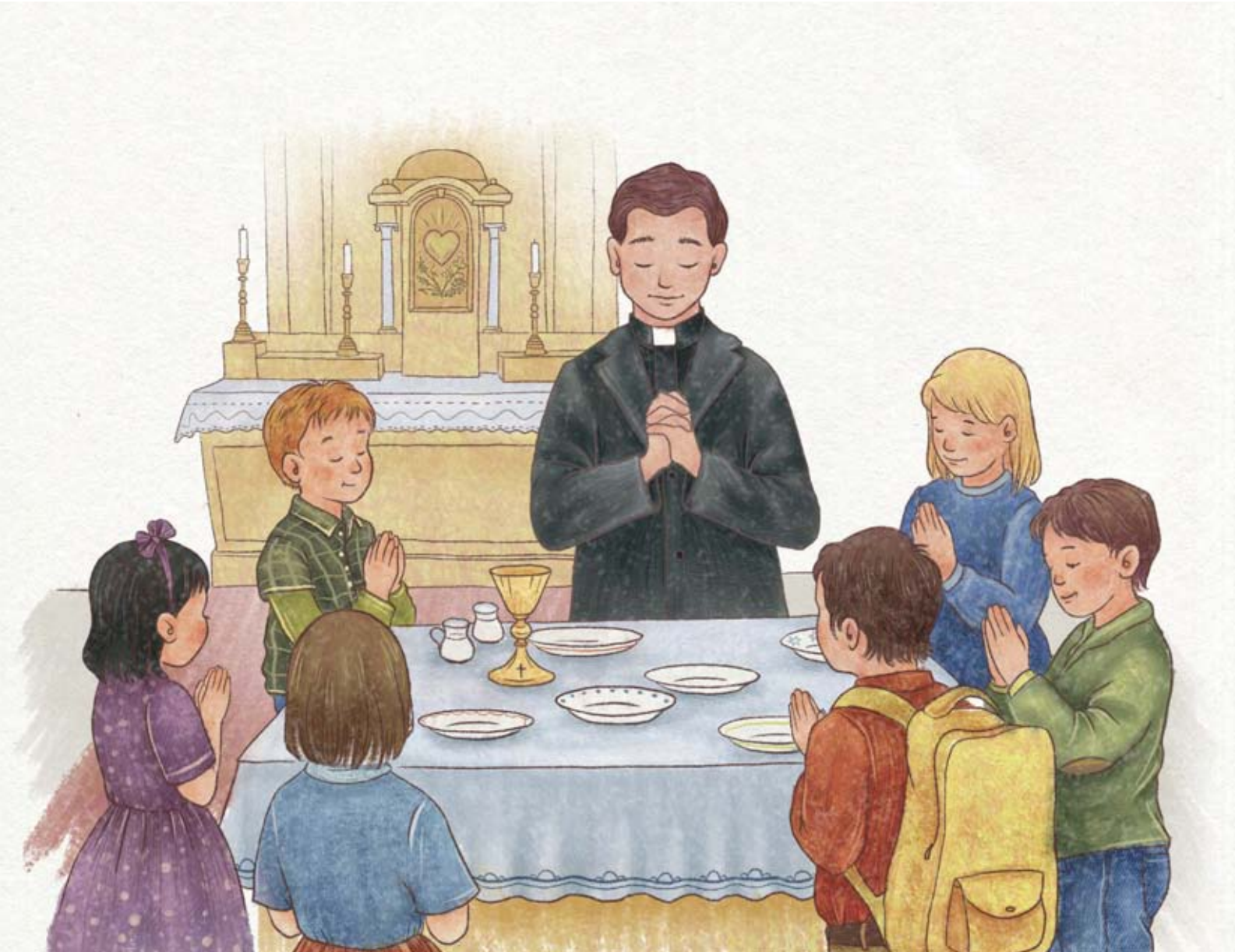
»Tako je. V cerkvi pa se vsi verniki, ki smo tudi družina, samo veliko večja, zberemo okrog oltarja. To je naša skupna miza. In tu se dogaja največja skrivnost.«

Župnik je pomignil Tilnu, naj gre z njim. Stopila sta do mizice blizu tabernaklja in z nje na oltar prinesla pateno, kelih ter dva vrčka, enega z vodo in drugega z vinom.

»Vidite, to je posodje, ki ga uporabljamo pri vsaki maši. Na pateno duhovnik položi hostijo in v kelih vlije vino, potem doda kapljice vode v znamenje, da je Jezus Bog in človek. Pri evharistični daritvi, ko duhovnik dvigne hostijo in kelih z vinom, se zgodi največja skrivnost vseh skrivnosti. Vino postane Jezusova kri in hostija Jezusovo telo. Tako se nam Jezus daje v hrano v obliki hostije, da bi ga za vedno ohranili v sebi. In vzljubili za svojega najboljšega prijatelja.«

»Ampak gospod župnik, kako to, da je Jezus v tem majhnem koščku, če pa je Bog. In je tako velik in je ustvaril ves svet, pa planete, galaksije – célo vesolje?« si je Matjaž živo predstavljal, kako se more neki Jezus skrčiti v hostijo, skoraj prosojno, tako tanka je.

»Ja, vidiš, to je ta velika skrivnost. Tako kot se je na božič rodil kot dojenček, da nam je bil čisto blizu, se nam je skril tudi v hostijo, da bi nam bil še bližje, ko ga zaužijemo.«

Potem jih je povabil, naj drug za drugim položijo vsak svoj krožnik na oltar in sklenejo krog okrog oltarja. »Doma v svoj krožnik naložite hrano, tu pa boste prejeli Jezusa pod podobo kruha. Vaš krožnik

predstavlja vas, vaše telo, vaše srce, vašo dušo. Predstavljajte si, da je na tem krožniku vse vaše življenje: vaše igre in naloge, vaši odnosi s starši, brati, sestrami, sošolci ..., vse, kar ste lepega doživeli in kar je šlo narobe. Vse to boste najprej pri sveti spovedi in potem na dan svetega obhajila izročili Jezusu in on bo na oltarju to sprejel in spremenil, da boste kot novi. To naredi Jezus v sveti hostiji, ki jo boste zaužili. On je hrana, v kateri so posebne milostne moči, s katerimi dela nove nas in naše odnose ter nam daje svoje veselje in mir. Kmalu se bo to zgodilo: takrat bo Jezus stopil v vas in vaše srce, da bo kakor novo. Belo kakor on v hostiji.«

»Jezus v hostiji – on ima tudi svojo sobo, kajne?« se je Zarja spomnila pod vtisom zadnjih večerov, ko ji je mami brala zgodbo o deklici, ki se je kakor oni pripravljala na obhajilo.

Župnik je veselo pokimal in se obrnil h glavnemu oltarju: »Jezusova soba v cerkvi je tabernakelj, najbolj svet prostor v cerkvi. Ko vam bo kdaj težko pri srcu, se ozrite v mislih k njemu, kakor da ste stopili v njegovo kamrico, kjer vas čaka.«

Zbrani okrog oltarja so nato zbrano zmolili očenaš, z oltarja vzeli vsak svoj krožnik, pokleknili pred tabernakljem in potihoma odšli iz cerkve.

Zarji se je zdelo, kakor da ji je Jezus pomežiknil, ko je še enkrat pogledala k tabernaklju. Tako skrivnostna so se ji zdela pozlačena vratca.